

čís. 8443, na jehož základě byl vydán řád policie poříční z r. 1854). Rovněž po roce 1868 zůstaly záležitosti plavební nadále v působnosti min. obch. a bylo to také zmocnění tímto ministerstvem udělené, na jehož základě býv. místodržitelství vydávalo předpisy o plavbě říční (srovn. na př. místodrž. vyhlášku z 9. března 1888 čís. 24 z. z., dále místodrž. vyhlášku z 1. července 1890 čís. 47 z. z. o doplnění resp. změně řádu policie poříční z r. 1854, místodrž. nař. z 21. června 1907 č. 52 z. z. a j. v.). Ježto tedy zařízení sloužící veřejné plavbě, čítajíc k tomu i záležitosti týkající se poplatků za používání zařízení takových, podléhají správě a příslušnosti úřadů plavebních, jak již býv. rak. ss nálezem Budw. 10035 byl vyslovil, a ježto ani zákonodárstvím republiky Čsl. o věcech plavebních, zejména ani zákonem z 15. dubna 1920 č. 315 Sb. a vl. nař. z 1. července 1920 č. 416 Sb. záležitosti plavební do kompetence min. zemědř. přeneseny nebyly, nemohl nss uznati min. zemědř. kompetentním k výroku dnes naříkanému a musil jej proto zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 4885.

Dávka z přírůstku hodnoty: * Převod stavební parcely jest osvobozen od dávky z přírůstku hodnoty dle č. 4 §u 1 zákona č. 209/20 jenom tehdy, užije-li se jí k účelům stavebním v celé výměře, leč by v tom rozsahu dle stavebního řádu použití nebylo přípustno.

(Nález ze dne 10. září 1925 č. 16.688.)

Prejudikatura: Boh. 4434 adm.

Věc: Dr. Karel W. v Praze a spol. (adv. Dr. Kar. Popper z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušují pro nezákonnost, pokud jimi bylo odepřeno osvobození od dávky z přírůstku hodnoty z nezastavěných zbytků parcel.

Důvody: Platebním rozkazy magistrátu hl. m. Prahy ze 17. června 1923 byla st-lům z převodu pozemkových parcel č. k., jež st-lé trhovou smlouvou ze 17. února 1923 prodali, vyměřena dávka z přírůstku hodnoty.

Žal. úřad v pořadí instancí nař. rozhodnutími vyhověl stížnostem toliko částečně, konstatovav, že převody stavebních parcel v částečné výměře dávce z přírůstku hodnoty nepodléhají. — — —

Rozhoduje o stížnostech, zkoumal nss, zda nař. rozhodnutí neodporují zákonu, pokud st-lům nebylo přiznáno osvobození celých parcel od dávky z přírůstku hodnoty, nýbrž jen z těch částí, jichž použito bylo ke skutečnému zastavění.

Žal. úřad nepopírá, že v daném případě není v zásadě vyloučeno použití ustanovení §u 1 č. 4 zák. č. 209/1920, stojí však, jak ze znění nař. rozhodnutí zřejmo, na stanovisku, že rozhodným je, zda bylo prodané stavební parcely v celém jejím rozsahu použito k účelům stavebním, při čemž že jest nerozhodno, z jaké příčiny nedošlo k použití celé stavební parcely k účelům stavebním.

Zákon č. 209/1920 stanoví v bodu 4 § 1, že převody stavebních parcel v letech 1920 a 1921, jichž bude v celé jejich výměře použito k stavbám podle tohoto zákona, nepodléhají dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí. Ustanovil-li zákon čís. 209/20 v § 1 č. 4 jako podmínku osvobození od dávky z přírůstku hodnoty, že převedené parcely bylo použito k stavbě podle tohoto zákona v celé její výměře, dlužno ustanovení tomu rozuměti tak, že převod parcely, již bylo použito k stavbě, jest osvobozen od dávky z přírůstku hodnoty z á s a d n ě toliko tenkrát, když celé parcely bude použito k účelům stavebním.

Ale jedno obmezení této zásady dlužno připustiti, které se nutně podává z povahy věci. Zákonodárce stanově podmínku, že převedené parcely bude v celé její výměře použito k stavbě podle tohoto zákona, musil zajiště míti při tom také na mysli předpisy stav. řádu a býti si vědom obmezení, kterým s hlediska tohoto řádu použití stav. parcel k účelům stav. podléhá a která namnoze zabraňují tomu, aby skutečně celá parcela byla zastavěna. Jinak došlo by se k závěru zajiště naprosto neuspokojivému, že buď vědomě položil podmínku se stanoviska platného právního stavu nesplnitelnou, aneb že osvobození od dávky nechtěl připustiti v těch daleko nejpočetnějších případech, kde zastavění převedené parcely v celé její výměře podle stav. řádu není přípustno.

Tyto úvahy vedou k závěru, že slova »v celé jejich výměře« dlužno vyložit jako »v celé jejich výměře podle stav. řádu přípustné«, jak to také pozdější zákon z 21. prosince 1922 č. 403 Sb. výslovně praví.

Použije-li se výsledku tohoto na sporný případ, podává se z toho, že osvobození od dávky z přírůstku hodnoty jest sice z á s a d n ě podmíněno tím, že celé stav. parcely bude použito k účelům stavebním (k zastavění), že však osvobození n e n í na závadu, jestliže vzhledem k předpisům stav. řádu provedení stavby v celém rozsahu stav. parcely není přípustné a nebylo povoleno.

Žal. úřad vycházel ve svých rozhodnutích z právního názoru, že rozhoduje pouze faktum, bylo-li převedené parcely skutečně v celém jejím rozsahu použito a že, nestalo-li se tak, jest osvobození vyloučeno v každém případě bez ohledu na to, z jaké příčiny k takovému zastavění nedošlo. Názor ten dle toho, co shora řečeno, pokud by plnému zastavění překážely předpisy řádu stavebního, není správný. Strana v adm. řízení tvrdila, že vzhledem k předpisům stav. řádu nebylo přípustno stav. parcel v celých výměrách zastavěti a dovolává se příslušných parcellačních a stav. spisů. Žal. úřad důsledkem mylného právního názoru svého na toto tvrzení nebral zřetele a nezkoumal, zda možnost provést stavby v celé výměře stav. parcel byla dle stav. řádu skutečně dána a ovšem i prokázána.

Vzhledem k tomu bylo nař. rozhodnutí, pokud odpírají osvobození od dávky z přírůstku hodnoty, v základě §u 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 4886.

Dávka z přírůstku hodnoty: * Osvobození od dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí podle odst. 1 §u 3 zákona ze dne 21.